

ולא משערים בבהמות כשהן מותרות, שאינן קשורות, ונמצאות במרחק מה זו מזו.

ומשערין את הריוח שבין הדיומדין לפי רוחבן של שתי רבקות כאשר אחת מהן נכנסת לבין הדיומדין ואחת יוצאת מהן.⁽³⁾

וללמד: שמשערין באמות שוחקות ולא מצומצמות!⁽⁴⁾

ב. מותר להקריב הפסין לבאר ככל שיחפוץ, ובלבד שיהא המרחק בין הבאר לבין הפסין בכל רוח [כן משמע ברש"י לקמן דף י"ט:], וראה ברבינו יונתן], כדי שתהא פרה יכולה להכנס ראשה ורובה בפנים, ושיתה [ושיעורה מפרש בגמרא שהוא שתי אמות].

אבל בפחות מזה אסרו חכמים להשקות, כיון שאין לאדם מקום לעמוד שם. וחששו שמה ימשך האדם אחר פרתו שראשה ורובה נמצא בחוץ, ויוציא את הכלי שמשקה אותה בו חוץ לפסין, ונמצא מוציא מרשות היחיד לרשות הרבים.⁽⁵⁾

ג. מותר להרחיק הפסין מן הבאר ככל מה י"א-א שהוא [גודל ההיקף — ריטב"א. וברש"י משמע: ככל מה שהוא חפץ לעשות היקף גדול].

[ובגמרא מפרש באיזה רוחב באר ורוחב היקף, אמר רבי מאיר].

גובהן — של דיומדים ושל פשוטים — עשרה טפחים.

ורוחבן של דיומדים ושל פשוטים [ריטב"א בדעת רש"י] ששה טפחים שהן אמה אחת.

ועוביבם של דיומדים ושל פשוטים אפילו כל שהוא.

וביניהן של דיומדים ושל פשוטים, מותר שיהיה רוחב הפתח עד שיעור של כ"מלא שתי רבקות" [בהמות הצמודות זו לזו — רש"י בבא מציעא ל.], בצמדים של שלש שלש בקר בכל "רבקה", דהיינו עשר אמות [וכפי שיתבאר בגמרא], דברי רבי מאיר.

רבי יהודה אומר: מותר שיהיה בין הדיומדין עד כמלא שתי "רבקות", בצמדים של ארבע ארבע בקר. דהיינו שלש עשרה אמה ושליש [וכפי שיתבאר בגמרא].

ובין לרבי מאיר ובין לרבי יהודה, משערין בפרות הנמצאות ב"רבקה" כשהן קשורות, שנצמדות יפה בתוך ה"רבקה".⁽²⁾

2. ובהיותן קשורות מתמעט רוחב הרבקה — וחומרא היא. מאירי.

3. והריוח מתרבה — וקולא היא. רבינו יונתן.

4. שיעור יתרון אמה שוחקת על אמה מצומצמת, חצי אצבע, כמבואר ברשב"א בעבודת הקודש.

5. ואם הקריב הפסין יותר משיעור זה, אסרו חכמים לטלטל שם, ואפילו שימוש אחר לצורך הבהמה. יש אומרים שזה השיעור נתנו לכל דבר ואפילו לגדיים וטלאים, וגם לגמלים די בשיעור זה שלא חילקו בדיניהם. ויש סוברין שלא שיערו בפרה אלא להחמיר, שאפילו לגדיים וטלאים בעינן שיעור זה. אבל לגמל שהוא גדול מן הפרה, לעולם צריך שיעור ראשו ורובו שלו, ריטב"א.